

CA LA MEUCA

CAPÍTOL VINT-I-DOS... DE LA SÈRIE

VÁYASE SEÑOR GONZÁLEZ

Cumpleaños feliz,
cumpleaños feliz,
te deseamos todos,
cumpleaños feliz.

Emocionada, la Madame
apaga les dues espelmes
entre els aplaudiments del
dos assistents a la festa, el
senyor González i el senyor
Aznar. La cuina més neta i
ordenada que de costum i
unes banderetes espanyoles
de paper, penjant d'una a
l'altra banda donen fe de
que allò, és una festa.

Que detalle, poner dos
velitas con el número cero.
Comenta satisfeta la dona.
Els dos ex Presidents,
l'acaronen. No semblen ells,
somriuen sense forçar
massa la cara, amb una
laxitud més pròpia d'un avi
tirolès que d'un polític
espanyol.

Una dama no tiene edad,
querida... farfalleja Aznar.

Hay flores que no
marchitan, assevera
González.

Fan el primer mos del pastís
i diuen allò de delicioso,
delicioso... Després un
silenci.

Que tiempos aquellos...
sospira la Madame.

Y que lo diga. Y que jolgorio.

Si la gente supiera... Con lo
enemigos que parecían y lo
bien que se llevaban. Hasta
compartían chica.

¡La Paca!, exclamen els dos
ex ahora demostrant la
seva sintonia. Que mujer, La
Paca. ¿Sabe algo de ella?

El Conde de Hoyuelos le
puso una dirección general
de Aduanas.

La de cosas que podría
contar la Paca si supiera

escribir... o hablar
simplemente. Tenía el coño
más democrático de
España. Ni un no tenía para
nadie. Hasta a un bedel se
folló a mitad de precio.
Siempre dispuesta, sin
prisas...

Coño, de ahí salió mi
famosa frase... somriu amb
cara de fura l'Aznar.

La Madame coneix
l'anècdota de memòria però
sap que als dos vells polítics
els encanta repetir-la
sempre, i amb cara
d'innocent pregunta...

¿Qué frase, don José María?

Pues la mejor frase de mi
carrera política... i mirant a
un nostàlgic González, diu
amb la seva veu de discurs
indignat. Váyase señor
González.

Ah sí, aquella frase...

Pues aquella frase salió de
esta casa, señora. Un día
que Felipe se entretenía
más de la cuenta con la
Paca y yo que venía de una
comisión de control estaba
muy necesitado, y él que no
salía y yo que me subo al
piso y comienzo a aporrear
la Puerta de Paca gritando:
Váyase señor González, por
su honor, váyase señor
González.

I tots riuen.
La de jugo que le sacaste a
la frasecita, cabrón,
sanglota entre rialles
González.

Mi mejor frase salió de una
casa de putas. Lo que tiene
la vida...

Y que majos que son, diu
emocionada la Madame
besant-los-hi les mans.

TO BE CONTINUED.

HUMANOTECA

APOCALIPSIS NOW

El llibre de la vida comença amb un home i una dona en un
jardí i acaba amb l'Apocalipsi. OSCAR WILDE.

Entre aquest inici i aquests final, un sol factor: l'home amb la
seva maldat, cobdícia, egoisme, agressivitat i venjança.
L'home, sobre tot, en la seva ignorància del que és ser home.

No ens enganyem, les riuades, els incendis, els virus, les
guerres, tenen en el seu origen, a l'home... i alguna vegada a
la dona que el mima i s'obre de cames enlloc de tancar-les a
pany i forrellat com hauria de fer per acabar definitivament
amb una espècie massa salvatge per a l'univers.

Fins i tot en l'Apocalipsi, són més nobles i bells els cavalls que
els cavallers.

LA LLUFA

EL CRISOL DE LA IMPUDICIA

Espanya, en èpoques franquistes, va convertir-se per
gràcia de Déu, en un gresol de virtuts morals i espirituals
sense precedents. El millor de l'imaginari cristià es
concentrava en aquesta pàtria que caminava al pas de
l'oca coixa.

La mort de Franco, va fer caure en desús la figura literària
del gresol i Espanya, naturalment se'n va ressentir. Tan
maco que era ser un gresol.
Sortosament, Ciutadans, ha ressuscitat el mot. De fet,
Ciutadans, és el gresol on s'uneixen sense por de contagi,
la mentida, el cinisme, la mala fe, la manca d'escrúpols,
l'acarnissament... La barreja, és clar, fa mala olor. Tota la
plana de Vic no aconsegueix traspuar la pudor a purins
que envolta el gresol de C's, sense ni tan sols haver
d'obrir la tapa.

La darrera prova es diu, Andrés Betancor. Catedràtic de
dret administratiu, vocal de la Junta Electoral i assalariat
de Ciutadans, tot d'una sola peça, com l'espasa i la creu.
Per si algú no ho ha entès, us posarem un exemple.
Imagineu que el Sr Betancor és un àrbitre de futbol i que
ahora cobra –posem per exemple del Reial Madrid- i que
s'autodesigna per xiular tots els partits d'aquest equip.
Imagineu qui guanyarà la lliga? Doncs aquest és el xollo
que es tenia muntat aquest senyor amb el partit
regeneracionista de Ciutadans. I el millor de tot és que
n'estan contents. No els cau la cara de vergonya, al
contrari, ho reivindiquen.

Ciutadans s'ha convertit en la diarreica cagadora de la
democràcia espanyola i per això li cal una interminable
llufa feta amb paper higiènic.